

Uzasadnienie

Uchwałą Nr 148/XXV/2017 z dnia 05 lipca 2017 r. Rada Powiatu Gorzowskiego na podstawie art. 12 pkt 8 lit. „i” ustawy z dnia 5 czerwca 1998r. o samorządzie powiatowym (t.j. Dz.U. z 2016r. poz. 814 ze zm.) oraz art. 36, art. 43 ust. 1 i 2, art. 60 ust. 3 i ust. 4 „b” pkt 5 ustawy z dnia 30 sierpnia 1991 r. o zakładach opieki zdrowotnej (t.j. Dz. U. z 2007 Nr 14, poz. 89 ze zm.), w zw. z art. 204 ust. 5 ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej (t.j. Dz.U. z 2016 r. poz. 1638 ze zm.), dokonała zmiany uchwały Rady Powiatu Gorzowskiego Nr 59/IX/2007 z dnia 25 lipca 2007 r. w sprawie postawienia w stan likwidacji Samodzielny Publiczny Zakład Opieki Zdrowotnej w Kostrzynie nad Odrą poprzez zmianę § 5 ust. 1 i ustalenie terminu zakończenia czynności likwidacyjnych na dzień 31.12.2042 r. (uchwała zmieniająca została opublikowana w Dzienniku Urzędowym Województwa Lubuskiego z 11 lipca 2017 r., poz. 1622).

Pismem z dnia 7 sierpnia 2017 roku, otrzymanym dnia 10 sierpnia 2017 roku, sygn. II DK/Go 35/17 Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gorzowie Wlkp. przesłał skargę Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w Warszawie Oddział w Gorzowie Wlkp. z dnia 4 sierpnia 2017 r. na uchwałę Rady Powiatu Gorzowskiego nr 148/XXV/2017 r. w sprawie zmiany uchwały nr 59/IX/2007 z dnia 25 lipca 2007 r. celem udzielenia odpowiedzi, a następnie odesłania do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gorzowie wlkp. w trybie art. 54 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (t.j. Dz.U. z 2016 r. poz. 718) wraz z aktami administracyjnymi i odpowiedzią na skargę.

Skarga złożona została na podstawie art. 87 ust. 1 i ust. 3 ustawy z dnia 5 czerwca 1998r. o samorządzie powiatowym (Dz.U. z 2016r. poz. 814 ze zm.). Skarżący zaskarżył w całości uchwałę Rady Powiatu Gorzowskiego Nr 148/XXV/2017 z dnia 5 lipca 2017 roku zarzucając jej naruszenie przepisów prawa materialnego przez błędną ich wykładnię i niewłaściwe zastosowanie, tj. w szczególności art. 36, art.43 ust. 1 i 2, art. 60 ust. 3 i 4b pkt. 5 i ust. 6 ustawy z dnia 30 sierpnia 1991 r. o zakładach opieki zdrowotnej, zwaną dalej ustawą o ZOZ, art. 60 ust. 4, art. 61 i art. 204 ust. 5 ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej, polegającą na przyjęciu, że możliwe jest przedłużenie likwidacji SP ZOZ w Kostrzynie nad Odrą w likwidacji do 31.12.2042 r. oraz że istnieją podstaw faktyczne do takiego przedłużenia. W związku z powyższy, skarżący wniósł o stwierdzenie nieważności zaskarżonej uchwały i zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych.

W uzasadnieniu skarżący wskazał, iż podjęcie uchwały, która przesunęła termin zakończenia likwidacji SPZOZ w Kostrzynie nad Odrą do dnia 31 grudnia 2042 r. uzasadnione zostało potrzebą zabezpieczenia w budżecie Powiatu Gorzowskiego środków na spłatę wierzytelności wobec skarżącego oraz niemożliwość zaciągnięcia zobowiązań do czasu spłaty pożyczki.

Skarżący powołuje się na wysokość długu SPZOZ w Kostrzynie nad Odrą wobec niego z tytułu nieopłaconych składek na ubezpieczenie społeczne, ubezpieczenie zdrowotne oraz Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych, który na dzień 3.08.2017 r. wynosi 60.761.417,63 zł. w tym 36.433.633,00 zł. odsetki. Z powodu tego długu, Skarżący uważa, że nie powinno się przedłużać likwidacji SPZOZ w Kostrzynie nad Odrą, gdyż brak jest do tego podstaw prawnych i faktycznych. Dalsze przedłużenie likwidacji rodzi realne niebezpieczeństwo zaistnienia szkody wobec Skarżącego i ubezpieczonych, za których SPZOZ nie uregulował należnych składek. Związane to jest z brakiem odprowadzenia części składki emerytalnej do OFE, co powoduje brak

jej lokowania celem wypracowania kapitału, zgodnie z art. 40 ust. 1 i 1c pkt.1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych (zwana dalej „usus”) w zw. z art. 98, 99 i 139 ustawy o organizacji i funkcjonowaniu funduszy emerytalnych (zwana dalej „uoffe”). A także powoduje niezaewidencjonowanie jej na subkoncie w ZUS. Składka taka nie podlega wówczas dziedziczeniu, co powoduje ograniczenie ubezpieczonego do rozporządzenia majątkiem na wypadek śmierci, jak również powoduje uszczuplenie majątku. Powyższe skarżący wywodzi z przepisu art. 132 uoffe w zw. z art. 40a usus.

Skarżący podnosi także 12 miesięczny okres likwidacji SP ZOZ-ów bez możliwości jego przedłużenia, przewidziany w ustawie o działalności leczniczej, który ma zapobiec „sztucznemu” przedłużeniu czynności likwidacyjnych, z uwagi na sprzyjanie ochronie interesów wierzycieli, którzy powinni mieć możliwość zaspokojenia swoich roszczeń w racjonalnej perspektywie czasowej (z uzasadnienia do projektu ustawy).

Zdaniem skarżącego nieracjonalnym jest, aby wobec SP ZOZ w Kostrzynie nad Odrą w likwidacji miały mieć zastosowanie przepisy ustawy o ZOZ, gdyż prowadzi to do możliwości przedłużenia likwidacji w nieskończoność, tym bardziej, że sądy administracyjne nie badają merytorycznych przyczyn przedłużenia likwidacji, ale wyłącznie zgodność z prawem uchwały.

W przedłużeniu likwidacji na mocy zaskarżonej uchwały Skarżący upatruje także doprowadzenie do dalszego przedawnienia należności wobec Skarżącego. Tym bardziej, że SPZOZ w likwidacji nigdy nie spłacał należności w ratach, a jedynie wnosił o ich umorzenie. W tym skarżący upatruje także brak woli spłaty długu przez SPZOZ i Powiat. Potwierdzeniem tego ma być także zaciągnięcie pożyczki przez Powiat Gorzowski tylko na spłatę zobowiązań cywilnoprawnych. Skarżący podnosi też zarzuty związane z odpowiedzialnością finansową Powiatu w kontekście utrzymywania do 2007 r. i nadal do 31.12.2042 r. zespołu likwidacyjnego przy jednoczesnej likwidacji rachunku bankowego SPZOZ, co do którego skarżący prowadził egzekucję.

Zdaniem skarżącego uchwała narusza uprawnienie lub interes prawny skarżącego, ponieważ uniemożliwia mu skuteczne odzyskanie wierzytelności poprzez sztuczne przedłużenie postępowania likwidacyjnego.

Wynika to z braku majątku przez SPZOZ, z którego można prowadzić skutecznie egzekucję. W zakończeniu likwidacji w terminie do 31.12.2017 r. Skarżący upatruje szansę na spłatę zadłużenia przez Powiat po przyjęciu po 31.12.2017 r. programu naprawczego.

Skarżący powołuje się także na wykreślenie SPZOZ z rejestru Wojewody Lubuskiego oraz z KRS, co pozbawiło go atrybutu zdolności sądowej i dało asumpt do złożenia zarzutów w postępowaniu egzekucyjnym i wniosku o umorzenie postępowania egzekucyjnego toczącego się na podstawie tytułów wykonawczych wystawionych przez Skarżącego.

Odnosząc się do poszczególnych zarzutów postawionych w treści skargi Rada Powiatu Gorzowskiego stwierdza, co następuje.

I. Naruszenie przepisów ustawy o zakładach opieki zdrowotnej oraz brak prawnych podstaw do przedłużenia okresu likwidacji

W kontekście postawionego zarzutu rzekomego naruszenia przez Radę Powiatu powszechnie obowiązujących przepisów prawa, należy wskazać, iż przedmiotowa uchwała została wydana w zgodzie z literą prawa i nie narusza przywołanych przez skarżącego przepisów.

Rada Powiatu podejmując zaskarżoną uchwałę działała na podstawie i w granicach prawa. Działanie takie, to określone w art. 7 Konstytucji podjęcie uchwały w granicach przyznanej kompetencji. Zgodnie z art. 60 ust. 4b pkt 5 powołanej ustawy o zakładach opieki zdrowotnej,

obligatoryjnym elementem uchwały o likwidacji zakładu opieki zdrowotnej jest określenie terminu likwidacji. Z tego rozwiązania prawnego nie można wyprowadzić ograniczenia kompetencji Rady Powiatu jako organu stanowiącego jednostki samorządu terytorialnego do dokonania zmiany uchwały o likwidacji samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej. Z przyznanej kompetencji do podjęcia uchwały o likwidacji - wynika kompetencja do jej zmiany. Przywołana wykładnia przedmiotowych przepisów jest głęboko ugruntowana w orzecznictwie sądów administracyjnych (tak m.in. NSA w wyroku z dnia 9 lipca 2007 roku w sprawie pod sygnaturą akt II OSK 1304/07, opubl. SIP Legalis oraz wcześniej w wyroku z dnia 6 września 2007 roku, sygn. akt II OSK 784/07, opubl. w: Orzecznictwo w Sprawach Samorządowych rok 2008, Nr 2, poz. 47, str. 91). Z kolei przywołana przez skarżącego wykładnia, wprowadzająca zakaz zmiany uchwały, nie znajduje żadnego oparcia w obowiązującym prawie. Przyjęcie tego rodzaju wykładni prowadziłoby do bezwzględnego zakazu zmiany działalności władzy publicznej, co nie znajduje żadnych podstaw w obowiązującym prawie. Kompetencja do zmiany uchwały w sprawie postawienia w stan likwidacji samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej znajduje swoje potwierdzenie nie tylko w orzecznictwie sądów administracyjnych, ale także w orzecznictwie Sądu Najwyższego (m.in. w uchwale z dnia 14.07.2005, III CZP 34/05, OSN Izba Cywilna 2006/6/97/16 oraz wyroku SN z dnia 1.04.2011, III CSK 181/10, Lex nr 864003) i Trybunału Konstytucyjnego (zob. uzasadnienie postanowienia Trybunału Konstytucyjnego z dnia 19 maja 2009 r., Ts 82/08, OTK-B 2009, nr 3, poz. 196).

II. Naruszenie interesu prawnego lub uprawnień

W kontekście przywołanych skarżącego twierdzeń o rzekomym naruszeniu jego interesu prawnego lub uprawnień przez kwestionowaną uchwałę, należy podkreślić, iż uchwała o likwidacji samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej nie tworzy praw nabytych dla wierzycieli zakładów opieki zdrowotnej. Wbrew twierdzeniu skarżącego, dokonane przedłużenie terminu zakończenia likwidacji SP ZOZ w Kostrzynie nad Odrą nie narusza interesu prawnego lub uprawnienia jego wierzycieli, ponieważ nie pozbawia ich możliwości dochodzenia należnych wierzytelności z budżetu powiatu, jeżeli w wyniku prowadzonego postępowania likwidacyjnego ich wierzytelności nie zostaną zaspokojone. W tej kwestii należy także wskazać, iż zgodnie z utrwaloną linią orzecznictwa Naczelnego Sądu Administracyjnego, upoważnienie wynikające z art. 87 ust. 1 i ust. 3 ustawy o samorządzie powiatowym, na które powołuje się skarżący, nie ma charakteru *actio popularis*. Wnoszący skargę w trybie tego artykułu musi wykazać, że istnieje prawno-materialny związek pomiędzy jego prawnie gwarantowaną sytuacją, a zaskarżoną uchwałą, polegający na tym, że uchwała narusza jego interes prawny lub uprawnienie albo jako indywidualnego podmiotu, albo też jako członka wspólnoty samorządowej „z zakresu administracji publicznej”. W tym kontekście należy z kolei wyraźnie podkreślić, iż interesu prawnego z zakresu administracji publicznej nie można mylić z interesem egzekucyjno - administracyjnym, który dotyczy opisanej przez skarżącego sytuacji. Interes skarżącego jest wywodzony z przepisów ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych w związku z ustawą o organizacji i funkcjonowaniu funduszy emerytalnych poprzez wskazanie na fakt posiadania przez niego wierzytelności w stosunku do SP ZOZ w Kostrzynie nad Odrą z tytułu nieopłaconych składek za ubezpieczonych pracowników zakładu. Tego rodzaju interes znajduje swoją ochronę w postępowaniu egzekucyjnym w administracji i nie dotyczy sprawy „z zakresu administracji publicznej” (tak m.in. co do wierzytelności cywilnoprawnych NSA w wyroku z dnia 9 listopada 2004 r. w sprawie o sygnaturze akt GSK 637/04 oraz NSA w wyroku z dnia 22 marca 2007 roku, II OSK 1749/06). Powszechnie przyjęta linia orzecznicza sądów administracyjnych potwierdza brak po stronie wierzycieli likwidowanych samodzielnych publicznych zakładów opieki zdrowotnej interesu prawnego do zaskarżania uchwał w sprawie

zmiany terminu zakończenia czynności likwidacyjnych. W zakresie skargi złożonej przez Wojewodę Lubuskiego w sprawie stwierdzenia nieważności uchwały Rada Powiatu z dnia 3 czerwca 2011 r. nr 38/VII/2011 w przedmiocie zmiany tej samej uchwały nr 59/IX/2007 z dnia 25 lipca 2007 r. Wojewódzki Sąd Administracyjny oddalił skargę na mocy wyroku z dnia 26.06.2013 r. w sprawie o sygn. akt II SA/Go 350/13, a NSA oddalił skargę kasacyjną na mocy wyroku z dnia 10.01.2014 r. w sprawie o sygn. akt II OSK 2387/13.

Odnosnie powoływania się w skardze na przepis art. 40 ust. 1 i 1c pkt. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, to zważyć należy, iż na kontach ubezpieczonych ewidencjonuje się informacje o zwaloryzowanej wysokości składek na ubezpieczenie emerytalne, z wyłączeniem składek podlegających odprowadzeniu do otwartego funduszu emerytalnego i zewidencjonowaniu na subkoncie, o którym mowa w art. 40a. Pewne odrębności i różnice w zakresie danych ewidencjonowanych na kontach występują w zależności od tego, czy ubezpieczony jest płatnikiem składek na własne ubezpieczenie, czy nie. Od 1 stycznia 2003 r. ustawą z dnia 18 grudnia 2002 r. o zmianie ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych oraz o zmianie niektórych innych ustaw zrezygnowano z procedury uzupełniania konta ubezpieczonego, wprowadzając zasadę, że na kontach osób ubezpieczonych, niebędących płatnikami składek ewidencjonuje się informacje o wysokości składek należnych, zaś na kontach osób ubezpieczonych będących płatnikami składek ewidencjonuje się informacje o wysokości składek wpłaconych. Powyższe oznacza, iż nie ma racji skarżący twierdząc, iż brak uregulowania składek przez SPZOZ ma wpływ na stan składek ubezpieczonych byłych pracowników SPZOZ. Ponadto na koncie ubezpieczonego niebędącego płatnikiem składek ewidencjonuje się informacje o przedawnionych, zwaloryzowanych składkach, które podlegały odprowadzeniu do otwartego funduszu emerytalnego lub zewidencjonowaniu na subkoncie, o którym mowa w art. 40a. Na koncie ubezpieczonego będącego płatnikiem składek na własne ubezpieczenia nie ewidencjonuje się tych informacji, co oznacza, że jeżeli nie zostaną one opłacone, to nie będą w żaden sposób ujawnione w postaci zapisów na koncie ubezpieczonego. To oczywiście nie oznacza, że ZUS nie będzie dochodził ich zaspokojenia w drodze postępowania egzekucyjnego. Dopiero po ewentualnym wyegzekwowaniu tych składek zostaną one zapisane na koncie ubezpieczonego. Ponadto na koncie ubezpieczonego będącego płatnikiem składek na własne ubezpieczenia ewidencjonuje się także informacje o zwaloryzowanej wysokości składek podlegających odprowadzeniu do otwartego funduszu emerytalnego lub zewidencjonowaniu na subkoncie, o którym mowa w art. 40a, które zostały opłacone lub zidentyfikowane po dniu złożenia wniosku o emeryturę określoną w art. 24 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz w art. 26b tej ustawy lub nabycia prawa do emerytury, jeżeli złożenie takiego wniosku nie jest wymagane. W odniesieniu do ubezpieczonych niebędących płatnikami składek na własne ubezpieczenia zaewidencjonowaniu podlega informacja o wskazanych powyżej składkach, ale należnych (czyli że nie muszą być one wpłacone).

Na uwagę zasługuje Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach z dnia 29 czerwca 2017 r. IV SA/Gl 51/17 odnosnie interpretacji przepisów samorządowych odnosnie podmiotu uprawnionego do wniesienia skargi: „Legitymacja procesowa do wniesienia skargi: 1. Dla odczytania terminu "każdy" użytego w celu określenia podmiotu uprawnionego do wniesienia skargi w trybie wskazanego przepisu można, pomocniczo posłużyć się art. 29 k.p.a. i uznać, że mieszczą się w tym zarówno pojęciu osoby fizyczne i osoby prawne, a gdy chodzi o państwowe i samorządowe jednostki organizacyjne i organizacje społeczne, również jednostki nie posiadające osobowości prawnej. Interes prawny skarżącego nie musi być zatem naruszony w dacie podejmowania aktu prawa miejscowego, naruszenie jego interesu lub uprawnienia musi być aktualne - nie potencjalne - w dacie wnoszenia skargi. 2. Tytuł do wniesienia skargi w trybie art. 101 ust. 1 u.s.g. **wymaga, by interes prawny lub uprawnienie zostały już naruszone.** Stwierdzenie

naruszenia interesu prawnego lub uprawnienia wnoszącego skargę na uchwałę organu, a więc istnienie po jego stronie legitymacji procesowej, otwiera drogę do merytorycznego rozpoznania zarzutów skargi. Brak legitymacji procesowej nakazuje skargę odrzucić.”

Odnosnie pozostałych przepisów przywołanych przez skarżącego jako potwierdzających posiadanie interesu prawnego lub uprawnienia, to są to przepisy dotyczące zakresu działania ZUS, kontroli przychodów ZUS i kontroli płatników składek, które nie mają zastosowania w niniejszej sprawie. Skarżący nie dokonał ich przytoczenia i uzasadnienia, trudno jest więc doszukiwać się kontr argumentów, skoro nie podane zostały argumenty na poparcie stawianej własnej tezy. Interes prawny lub uprawnienie w rozumieniu art. 87 ust. 1 i ust. 3 ustawy o samorządzie powiatowym uznać więc należy za niewykazany przez skarżącego.

Niezależnie od powyższego Rada Powiatu wskazuje, iż art. 60 ustawy o zakładach opieki zdrowotnej musi być interpretowany w związku z przepisami Konstytucji RP jako nadrzędnymi w hierarchii źródeł prawa w Rzeczypospolitej Polskiej. Według art. 16 ust. 2 Konstytucji RP samorząd terytorialny wykonuje zadania publiczne w imieniu własnym i na własną odpowiedzialność, w tym odpowiedzialność finansową. Podjęcie uchwały o likwidacji zakładu opieki zdrowotnej musi zatem uwzględniać odpowiedzialność finansową jednostki samorządu terytorialnego. Przepisy art. 60 powołanej ustawy o zakładach opieki zdrowotnej należy zatem interpretować z uwzględnieniem odpowiednich przepisów ustawy o finansach publicznych.

Z uwagi na powyższe Rada Powiatu Gorzowskiego uznała, że skoro skarżona uchwała nie narusza prawa, to skarga ZUS nie zasługuje na uwzględnienie.

III. Naruszenie przepisów ustawy o działalności leczniczej

W kontekście postawionego zarzutu rzekomego naruszenia przez Radę Powiatu Gorzowskiego przepisów ustawy o działalności leczniczej, należy wskazać, iż podjęcie uchwały o przedłużeniu terminu czynności likwidacyjnych SPZOZ w Kostrzynie nad Odrą nie znajduje podstaw prawnych w ustawie o działalności leczniczej i nie narusza przywołanych przez skarżącego przepisów.

Z przepisu art. 60 ust. 4, trudno jest wyprowadzić wniosek, że przepisy te należy stosować do samorządów prowadzących likwidację samodzielnych publicznych zakładów opieki zdrowotnej. Podjęcie uchwały, o której mowa w art.60 ust. 1 jest bowiem pierwszą uchwałą o likwidacji działającego spzoz (w tym udzielającego świadczeń leczniczych i będącego wpisany do rejestru podmiotów wykonujących działalność leczniczą). Powyższy wniosek wynika z tego, iż nowa ustawa przewidziała szereg odmiennych uregulowań odnośnie funkcjonowania tego typu podmiotów i w tej formie, pokrywania ich ujemnego wyniku finansowego (w tym wprowadzając termin do pokrycia ujemnego wyniku finansowego przez podmiot tworzący samodzielny publiczny zoz). W braku pokrycia ujemnego wyniku finansowego w terminie 3 miesięcy od upływu terminu zatwierdzenia sprawozdania finansowego, organ prowadzący w terminie 12 miesięcy wydaje rozporządzenie, zarządzenie albo podejmuje uchwałę o zmianie formy organizacyjno-prawnej albo o likwidacji samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej. Stanowi tak *expressis verbis* art. 59 ustawy o działalności leczniczej. W dalszej kolejności art. 60 cyt. ustawy podaje szczegółową postawę prawną do podjęcia uchwały, w tym do określenia terminu zakończenia likwidacji nie dłuższego niż 12 miesięcy od jej otwarcia.

Zgodnie z art. 206 ustawy o działalności leczniczej: „Podmioty prowadzące zakłady opieki zdrowotnej w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy, dostosują swoją działalność, w zakresie nieuregulowanym w art. 204 ust. 1-4, do przepisów ustawy w terminie do dnia 31 grudnia 2012 r.” Co prawda w art. 204 ust. 1 – 4 regulującym sprawy w toku, nie ma mowy o postępowaniu likwidacyjnych wprost, lecz stanowi o tym art. 204 ust. 5 korespondujący z nim wprost poprzez

stwierdzenie, iż: „W zakresie nieuregulowanym w ust. 4 do postępowań wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe.”

Powyższe wynika z niemożliwości ponownej restytucji samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej, w celu tylko i wyłącznie jego likwidacji, przeprowadzonej według nowych i diametralnie odmiennych od dotychczasowych reguł postępowania. Trzeba mieć na względzie, iż SPZOZ w Kostrzynie nie prowadzi już od dawna działalności medycznej, do której dostosowania byłby zmuszony na podstawie art. 206 ustawy o działalności leczniczej. Jest również wykreślony z rejestru podmiotów prowadzących działalność medyczną prowadzonego wówczas przez Wojewodę., co sam skarżący przyznaje w skardze.

Powyższą niemożność widać także jaskrawo w kontekście istniejącej pod rządami nowej ustawy możliwości przekształcenia samodzielnych publicznych ZOZ w spółki komunalne. Analiza przepisów art. 68 do 82 ustawy o działalności leczniczej ukazuje, że gdyby przyjąć konieczność dostosowania SPZOZ do nowej ustawy, to najbardziej korzystne byłoby jego przekształcenie w spółkę komunalną, w celu uregulowania także zadłużenia wobec wierzycieli. Ponownego wszczęcia działalności leczniczej w podmiocie w likwidacji być jednak nie może. Tym samym podmioty już będące w likwidacji utraciły bezpowrotnie możliwość przekształcenia i oddłużenia na podstawie przepisów nowej ustawy.

Powyższe rozważania prowadzą wprost do konstatacji, iż nie ma możliwości prawnych i faktycznych do dostosowania działalności SPZOZ w Kostrzynie nad Odrą do przepisów nowej ustawy tylko i wyłącznie w zakresie likwidacji. Takie stanowisko reprezentuje także Ministerstwo Zdrowia (pismo z 21.07.2011 r. znak: MZ-OZZ-075-24664-2/CP/11) oraz doktryna prawa medycznego (Maciej Dercz, Tomasz Rek w: Ustawa o działalności leczniczej. Komentarz. Wyd. ABC Warszawa 2012 str. 507).

Rada Powiatu wskazuje także, iż skarżona uchwała została objęta rozstrzygnięciem nadzorczym Wojewody Lubuskiego z dnia 7 sierpnia 2017 r. Nr NK-I.4131.172.2017.ABej (doręczonym 10.08.2017 r.), w którym stwierdzono jej nieważność m.in. z uwagi na brak przeprowadzenia konsultacji związkowych projektu uchwały stosownie do art. 19 ust. 1 i ust. 2 ustawy o związkach zawodowych z organizacją związkową reprezentatywną w rozumieniu ustawy z dnia 24 lipca 2015 r. o Radzie Dialogu Społecznego i innych instytucjach dialogu społecznego (Dz.U. poz. 1240). Zgodnie z art. 85 ust. 5 ustawy z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie powiatowym (Dz.U. z 2016 r. poz. 814 z późn. zm.: „Rozstrzygnięcia nadzorcze stają się prawomocne z upływem terminu do wniesienia skargi albo z dniem oddalenia lub odrzucenia skargi przez sąd.” Rada Powiatu w związku z zamiarem przystąpieniem do podjęcia nowej uchwały zmieniającej uchwałę nr 59/IX/2007 z 25 lipca 2007 r. nie będzie składać skargi na wyżej opisane rozstrzygnięcie nadzorcze Wojewody lubuskiego, stąd też skarga ZUS z dnia 4 sierpnia 2017 r. stanie się bezprzedmiotowa, wobec braku substratu zaskarżenia (stwierdzenia nieważności powoduje wyeliminowanie uchwały z mocą ex tunc).